

Priprava na sprejem staršev in otrok priseljencev

Vildana Suljić

Osnovna šola Livada

<http://www.oslivada.si/>

Ljubljana

Zgodba o Rusiji in neznanem avtu.

Zamislite si, da s svojo družino potujete po prostranstvih velike Ruske federacije. Prav veliko avtomobilov ni na cesti. Počasi se večeri. Vaša otroka brezskrbno spita na zadnjem avtomobilskem sedežu. Od časa do časa mimo vas v daljave zdrvi avtomobil z ruskimi registrskimi tablicami.

Nenadoma se vaš avto pokvari. Ne glede na to, kako zelo se ga vaš partner trudi popraviti, ne gre. Bojite se. Ne znate jezika. Okoli vas so hiše, v katerih so ljudje, ki se jih bojite prositi za pomoč, ker ne veste, kako bi se z njimi sporazumeli. Takrat v daljavi zagledate avto, ki se vam približuje. Ko malo bolje pogledate in si trikrat pomanete oči, ugotovite, da ima ljubljanske registrske tablice. Avto se ustavi, iz njega stopi človek, ki se začne z vami pogovarjati v vašem jeziku.

V tem trenutku se počutite varneje kot kadar koli prej. Dejansko v neznanca gledate kot v dar z neba, kot v nekoga, ki vam je rešil življenje. Ta občutek varnosti vam je v tistem trenutku zagotovil kos plastike, na katerem je bila zapisana slovenska registrska številka, ter popolnoma neznan oseb, ki je stopila iz avta in spregovorila v vašem jeziku. Kar naenkrat so vaše težave v prostranstvih velike Ruske federacije postale majhne, ker ste srečali nekoga, s katerim ste se lahko pogovorili v slovenščini. Še odrasel moški bi se v opisani situaciji občutil olajšanje ...

KONTEKST

Pa prezrcalimo zgodbo na otroke priseljence, ki so k nam poslani v avtomobilih z različnimi registrskimi tablicami. Prepotovali so prostranstva Balkana, prileteli z drugega konca sveta ter se ustavili pred vrati naše šole. Stopili so skozi in tam so jih pričakali prijazno nasmejani učiteljica, svetovalna delavka in ravnatelj, ki so jih pozdravili v njihovem jeziku.

Občutek, ki je prevzel te otroke, ko so v popolnoma novem okolju zaslišali svoj jezik, pa čeprav je bil to samo »dober dan«, je precej podoben občutku očeta, ki je v večernih urah nekje v Rusiji naletel na avto ljubljanskih registrskih tablic ter srečal človeka, ki je govoril isti jezik kot on.

Prvi stik in prvi vtisi so nadvse pomembni. Če so pozitivni in s seboj prinesejo tudi občutek varnosti in sprejetosti, potem bo vključevanje otroka in staršev priseljencev potekalo lažje in uspešneje.

In zapomnite si:

Preden začneš soditi o meni in mojem življenju, obuj moje čevlje in pojdi po mojih poteh, prehodi ulice, hribe in doline, občuti srečo in bolečino, preživi leta, ki jih jaz preživljam, padi čez vsak kamen, ki je tudi meni bil na poti, vstani vedno z nasmehom in pojdi po isti poti naprej, kot to jaz počnem ... šele potem lahko sodiš!

V RAZMISLEK

